

Šlienavos ir Viršužiglio parapijos leidinys

Sveikiname ir laiminame Jus, tėčiai! Mums Jūsų reikia visada! Tad būkite.

Jėzau, aš tikiu, kad ką tik priėmiau Tave, savo Dievą, savo Kūrėją ir Valdovą, Tave, iš meilės man po gimimo paguldytą ant šiaudų ēdžiose, Tave, norintį dėl manės labai daug padaryti, net numirti... Tavo noru, Tavo galybe aš buvau pašauktas iš nebuties, o Tu ateini apsigyventi manyje! Mano Dieve, aš, apimtas gilios pagarbos, parpuolu prieš Tavo aukščiausiąją didybę, aš Tave garbinu ir nuolankiai šlovinu.

Jėzau, be galo geras Dieve, iš visos širdies Tau dėkoju už šią nepaprastą malonę, kurią man suteiki. Ką Tau duosiu už tokią geradarystę, už Tavo savęs pačio Dovaną? Norėčiau Tave mylėti ir su Tavimi gyventi taip, kaip Tu esi kvieti... O Dieve, Tu esi pati meilė, išmokyk mane mylėti Tave ir visus žmones tikru ir ištikimu prieraišumu ir vykdyti Tavo gerumo pilną valią.

Save, savo dienas skiriu Tau: savo kūną, kad jis būtų gražus ir mielas Tau; savo sielą, kad ji nebūtų sutepta jokio blogio ir gyvuotų Tau mano širdimi; savo dvasią, kuri man Tavo dovanota, kad ji nesiliautų mylėjusi, kaip ir kad Tu myli. Tu dovanoji vis save man, todėl ir aš save noriu dovanoti visiems ir Tau.

Tu esi manyje, Jėzau, Tu, kuris esi pasakęs: „Prašykite ir gausite“. Tu esi čia, pilnas gerumo man, malonių pilnomis rankomis; teikis jas išlieti mums visiems! Juk žinai, kad jų reikia mums. Pašalink iš mano širdies visa, kas Tau nepatinka, sudėk į ją visa, kas gali ją padaryti malonią Tavo akims.

Be galo geras Dieve, suteik savas, pačias reikalingiausias malones visiems, savo žmonėms, už kuriuos ir aš turiu norą melstis, ar kuriems aš labai trokštu Tavo prisilietimo. Gailestingoji Jėzaus Širdie, padaryk mūsų širdis panašias į savo mylinčią Širdį!

“Aš esu gyvoji duona,
nužengusi iš dangaus, –
sako Viešpats. –
Kas valgys šią duoną –
gyvens per amžius.”

Jn 6, 51

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Iš 24, 3-8; Ps 115, 12-13. 15-16. 18-19; Žyd 9, 11-15

Psalmės atliepas

Kelsiu išganymo taurę ir šauksiuosi Viešpaties vardo.

Evangelija pagal Morkų (14, 12-16. 22-26)

Pirmąją Neraugintos duonos dieną, kada aukojamas Velykų avinėlis, mokiniai sako Jėzui: „Kur paruošti tau Velykų vakarienę?“ Jis išsiunčia du mokinius, tardamas: „Eikite į miestą. Ten jus sutiks žmogus, vandens qsočiu nešinas. Sekite iš paskos ir, kur jis nuves, sakykite namų šeimininkui: „Mokytojas liepė paklausti: Kur man skirtoji menė, kurioje galėčiau su mokiniais valgyti Velykų vakarienę?“ Jis parodys jums didelį aukštutinį kambarį su baldais. Ten ir paruoškite mums“. Mokiniai išėjo ir nuvyko į miestą. Jie rado visa, kaip buvo sakęs Jėzus, ir paruošė Velykų salą.

Bevakarieniaujant Jėzus paėmęs duoną sukalbėjo palaiminimą, ją laužė ir davė mokiniams, tardamas: „Imkite, tai mano kūnas!“ Paėmęs taurę, sukalbėjo padėkos maldą, davė jiems, ir visi gėrė iš jos. O jis jiems tarė: „Tai mano kraujas, sandoros kraujas, kuris išliejamas už daugelį. Iš tiesų sakau jums: aš jau nebegersiu vynmedžio vaisiaus iki tos dienos, kada gersiu jį naują Dievo karalystėje“. Pagiedojo himną, jie išėjo į Alyvų kalną.

Evangelijos komentaras:

Vakarienės metu mokiniai susidūrė su dar viena naujove, kurią Jėzus atnešė į pasaulį. Tai žinia, kad Dievas nebenori vadovauti žmonėms, remdamasis tegul ir Jo paties duotais įstatymų kodeksais, bet trokšta perkeisti žmogų, dalydamasis savo paties gyvenimu. Naujovė glūdi tame, kad Dievas nieko nenaikina, tačiau verčiau atiduoda pats save, nereikalauja aukų, bet pats tampa auka, neišlieja ant žmonių savo rūstybės, o išlieja savo kraują.

Tą vakarą duona, gyvenimas ir džiaugsmas buvo susieti pačiais glaudžiausiais ryšiais. Mes pernelyg dažnai Paskutinę Vakarienę suvokiame kaip liūdną besiantinančios kančios įžangą, tuo tarpu Jėzus elgiasi visiškai priešingai: Jis jau paskelbtos mirties pasakojimą paverčia švente, kurioje minima gyvybės pergalė prieš mirtį. Jėzaus lūpose būsimąją kančią atspindintys simboliai tampa nepaprastos aistros gyventi išraiška. Jis sako: „Imkite, tai yra mano kūnas“, o mes tą paliepiam tikrai labai nesunkiai galime suprasti, kaip raginimą gyventi su Juo: „Imkite ir būsite gyvi!“

Tai stebuklas, skatinantis dažniau plakti širdį ir pasiduoti nuostabai: Dievas yra manyje, mano širdis jį priima, Jis prisiima mano širdį, taip, kad tampame viena. Labai aiškiai apie tai kalbėjo šv. Leonas Didysis: dalyvauti Kristaus kūne ir kraujyje reiškia ne ką kita, kaip mūsų pasikeitimą į Jį, kurį priimame.

Priimant Kristaus Kūną, mums atiduodama Jo istorija: ėdžios, keliai, ežeras, veidai, kryžiaus kančia, tuščias kapas ir gyvenimas, atgyjantis ten, kur Jis praeina. Kristaus Krauju mums perduodama žinia apie kančios skausmą ir beribę ištikimybę. Dalyvaudami Eucharistijoje žmonės įsijungia į paties Dievo gyvenimą, Jo norą dovanoti.

Atiduotas, dovanotas Kūnas ir Kraujas... Tai ne vien Dievo dovana. Kaskart, kai mes ką nors dovanojame kito labui, vien todėl, kad esame viena su Dievu, virš mūsų irgi prasiveria dangus. Kaskart, kai mes priimame ir maitinamės Jo Kūnu, mūsų pačių paprasti ir menki gyvenimai perkeičiami ir pripildomi gyvenimo ir gyvybės.

Šiandien mes švenčiame bendrystės iškilmę. Pats Jėzus atnešė į pasaulį ir paskelbė šią stulbinančią tiesą: Dievas mums dovanoja save patį. Jis yra mūsų nuolatinės kelionės ir kovos tikslas. Jis nori apkabinti ir savimi pamaitinti visą pasaulį: mūsų mažuosius brolius, visas žemėje esančias būtybes, augalus ir menkiausius padarus, atliekančius savo slėpinį tarnystę pasauliui pagal Dievo planą. Jis moko, kad tikrasis santykis su gyvenimu išreiškiamas ne žodžiais „turėti“ ar „gauti“, bet pačiu skambiausiu ir kilniausiu: „atiduoti“. „Tai mano Kūnas, kuris už jus atiduodamas...“ Tai darykime ir mes.

Kieno Mišios?

Kažkas yra sakęs, kad Bažnyčia, kaip ir parapija, yra šeimų šeima ir bendruomenių bendruomenė. Bažnyčios neapreprėsi, per plati realybė. Tačiau ji akivaizdžiai ir konkrečiai pasirodo, kai susiburiama Eucharistijai.

Yra būdas švęsti liturgiją ir ypač Mišias atskirose grupėse: susibūrusiose pagal interesus – karių, medicinos studentų, mokytojų, seminaristų, Pirmajai Komunijai besirengiančiųjų, neokatechumenų; pagal amžių – jaunimo, senimo, vaikų; pagal įvykius – ligonių, Santuokos, jubiliejų, rekolekcijų, pagal įpročius – vyтуриų ir pelėdų. Tačiau... liturginiai nuostatai nurodo tik du skirtingus Mišių būdus: Mišios su tauta ir Mišios, kai dalyvauja tik vienas patarnautojas. Kitokios Mišios nenumatomos.

Eucharistija išreiškia ir kuria Bažnyčios vienybę. Kas atsitinka, kai bendruomenė renkasi skirtingu laiku ir skirtingose vietose? Ji nebūna, nešvenčia drauge. Tad ir daug Mišių, per dieną švenčiamų toje pat vietoje, nebūtinai yra teisinga, reikalinga ir išganinga. Pirmiausia, taip skaldoma bendruomenė, antra – kenkia kunigų tarnystės vaisingumui (skubėjimas, nepamirgimas, nuovargis), trečia – gali būti nesveiko pamaldumo priežastis, kai dalyvaujama visose Mišiose (seną gera taisyklė: vienerios Mišios naudinga, antros ar trečios – nuodinga). Vietoj antrų Mišių skubame lankyti ligonio.

Atskirų grupių Mišios gali būti vaisingos, jei ugdo aktyvų, pilną, sąmoningą ir vaisingą dalyvavimą bei tarnystės, įsipareigojimo, apaštalavimo ir vienybės sampratą. Visada yra pavojus tokioms grupėms tapti elitiniais dariniais, save laikančiais aukščiau už bažnytinę bendriją. Tad tokių grupių sambūriai turėtų vykti retai ir ne sekmadienio bei švenčių dienomis. Sekmadienio Eucharistija yra visos bendrijos sambūrio diena. Tad specialiųjų grupių nariai turėtų prisidėti savo įnašu į bendruomenės šventimą.

Įvairių įvykių (laidotuvių, Santuokos, jubiliejaus) proga švenčiamos Mišios ne bendruomenės sambūrio metu neleidžia vietos bendruomenei dalyvauti įvykyje. Liturgiją suasmeninti yra žalinga. Mano įvykis, mano apeigos, mano šventė liturgijoje tampa visos Bažnyčios įvykiu ir šitaip iš asmeniško tampa bendruomeniškas. Laidotuvės – Bažnyčios nario gimimo dangui šventė; Santuoka – vyro ir moters įsipareigojimas savo gyvenimu liudyti Dievo gyvenimą (todėl santuoka nėra vien nuo visų atsirbojusios poros jėgų ir bėdų reikalas), tad ir švenčiant 25 ar 50 metų jubiliejų visa Bažnyčia turi dėkoti už jėgas ir bėdas, stiprinusias tą jubiliatų įsipareigojimą. Nors apeigos nurodo, Lietuvoje dar nepradėta praktika kūdikius krikštyti sekmadienio Mišiose. O būtų reikšmingas žingsnis iš (tradicinės) šeimos šventės pereiti į naujus narius gimdančios Bažnyčios šventę.

Iš esmės Lietuvos parapijose žinomos dviejų tipų Mišios. Anksčiau buvo populiarios jaunimo Mišios, šiandien – vaikų. Mano jaunystės laikais jaunimo Mišiose giedodavo parapijos jaunimas (tais laikais dar be gitarų ir kitų instrumentų, bet vargonininko suburtas į keliabalsį chorą, kuriuo klebonas didžjavosi), vikaras (jaunukas) sakydavo jaunimui tinkantį, taigi įdomų ir todėl „geresnį“ pamokslą. Kažkodėl tas Mišias mėgdavo ir „senimas“, tad visada būdavo šioks toks nesusipratimas. Dabar Pirmajai Komunijai besirengiantys vaikai kai kur irgi turi savo Mišias. Nerimtos parapijos tose Mišiose jie skaito skaitinius, rimtesnėse – patarnauja, dar rimtesnėse – ir gieda. Bet vėl kažkodėl su tais vaikais renkasi ir suaugusieji, jų tėvai. Aišku, malonu stebėti savo vaikus skaitančius, patarnaujančius, giedančius. Gėrėjimosi vaikais laikas... Tačiau kas bus, kai tie vaikai pagaliau „prieis Komunijos“?

Tokie Mišių paskirstymai, kažkada kilę iš gerų pastoracinių paskatų, šiandien dažniausiai yra nekritiškai tęsiami. Akivaizdu, kad tose pačiose Mišiose dalyvauja ne vien vaikai, bet ir jų tėvai. Kodėl tad ne šeimų Mišios? Akivaizdu, kad jose dalyvauja ir ne tų šeimų žmonės. Kodėl tad ne paprasčiausia – sekmadienio Mišios? Aišku, sekmadienio Mišios visada bus nepaprastos. Vėl kartoju – nėra sekmadienio Mišios nei Sumos, nei Votyvės. Šis žodynas – iš Tridento Susirinkimo (XVI a.) sampratų. Visos sekmadienio Mišios susumuoja krikščioniškąjį gyvenimą.

Devintinės – Jėzaus Kristaus Kūno ir Kraujo šventė, ir kitos šventės...

Praėjus devynioms savaitėms po Jėzaus Prisikėlimo, šiandien švenčiame Jo Kūno ir Kraujo šventę – Devintines; taip pat esame su savo tėčiais, juos sveikiname, jais džiaugiamės; Šlienavos bažnyčioje švenčiame ir titulinę šventę – Švč. M. Marijos Apsilankymo pas Elzbietą šventę; taip pat, Šlienavos bažnyčioje, šių švenčių pilnumą dovanoja šeimos, kurios su savo vaikais švenčia pirmą Komuniją.

Šventės šventime (13 val. Eucharistijoje) dalyvausime eucharistinėje procesijoje, o po visų apeigų – pasibūsime visi kartu prie vaišių.

Vakare, 18 val., švesdami Eucharistiją, labiausiai būsime su savo tėčiu, kuris yra šalia ar jau esantis Amžinybėje... Koks šventinis sekmadienis!

Sutvirtinimo sakramentas Viršužiglio bažnyčioje

Birželio 9 dieną, ateinantį sekmadienį, 13 val., Viršužiglio bažnyčioje, švenčiant sekmadienio Eucharistiją, vyks ir Sutvirtinimo sakramento šventimas. Eucharistijai vadovaus mūsų vyskupas Rimantas Norvila. Mūsų parapijos krašto sutvirtinamieji švęs savo Krikšto sąmoningą pakartojimą ir savo krikščioniško tikėjimo ir gyvenimo patvirtinimą. Pastiprinkime ir mes juos!

Birželio mėn. pamaldos, skirtos Švč. Jėzaus Širdies garbei

Birželines pamaldas su Švč. Sakramento adoracija, Šlienavos bažnyčioje, vyks darbo dienomis 18 val., po Eucharistijos šventimo; o sekmadieniais – po 9 ir 13 val. Eucharistiją.

Viršužiglio bažnyčioje šios pamaldos vyks 15 min. prieš sekmadienio Eucharistiją.

O votyvinės, skirtos kuria nors intencija kokiam nors šventajam, apskritai sekmadienį uždraustos. Juo labiau kad gyvose parapijose „senimas“ mieliau jungiasi į giesmę pritariant skambiaisiais muzikos instrumentais, nei į lotynišką įmantrią choro polifoniją ar „antifoninį grigališkąjį choralą“. Juo labiau kad visų giedojimas liturgijoje yra privalomas.

➡ Atskirų grupių (elito) nariai, gavę liturginį ugdymą šokiadieniais vykusiose uždarose Mišiose, galėtų tapti įsipareigojusiais bendruomenės patarnautojais: skaitovais, tvarkdariais, patarnautojais, Komunijos dalytojais. Tiesiog – krikščionimis, matančiais poreikius, kai visa vietos bendruomenė susirenka švęsti savo tikėjimo. Tėvai, kuriems padedama rengti jų vaikus sakramentiniam gyvenimui, galėtų įsitraukti į Šventojo Rašto grupes ir liturgijoje skaityti skaitinius. Koks pavyzdys būtų vaikams!..

Kiekvienos Mišios yra visos Bažnyčios, o ne atskiros grupės nuosavybė. Kiekvienose Mišiose turi jaustis vienybė, šventumas, katalikiškumas ir apaštališkumas.

Gegužės mėn. šventė Krikštą

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Kajus Dambrauskas, gyvenantis Šlienavoje.
2. Goda Gedminaitė, gyvenanti Užliedžiuose.
3. Hendrikas Andriulevičius, gyvenantis Kaune.
4. Daniela Bartulytė, gyvenanti Vaišvydavoje.

Gegužės mėn. šventė pirmą Komuniją

Viršužiglio Bažnyčioje:

1. Elija Dubinskaitė; 2. Justas Petkevičius; 3. Vėjas Lelešius; 4. Vakarė Lelešiūtė; 5. Linas Eidukaitis; 6. Emilija Stanulionytė; 7. Smiltė Grikietytė; 8. Benediktas Petrauskas; 9. Justas Jakubauskas; 10. Austėja Januškevičiūtė; 11. Gustas Leikus.

Gegužės mėn. šventė Santuoka

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Darius Kvasovas ir Lina Pusvaškytė Bužinskienė, gyvenantys Veiveriuose.
2. Liudas Mezencevičius ir Virginija Žita Mezencevičienė, gyvenantys Pabiržyje.

Gegužės mėn. mirusieji

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Vytautas Jankauskas, 74 metų, gyvenęs Kaune ir Laumėnuose.
2. Ona Pušienė, 95 metų, gyvenusi Šlienavoje.
3. Juozas Salenka, 80 metų, gyvenęs Šlienavoje.
4. Nijolė Žilienė, 66 metų, gyvenusi Laumėnuose.
5. Aldona Bunevičienė, 94 metų, gyvenusi Domeikavoje.